

Rom etablerer synet - tallet elleve

Forståelsen af profetiens tredobbelte anvendelse: 11. september 2001 og den endelige prøveproces for laodikeisk adventisme

Jeff Pippenger

2024-08-30

Ligesom 11. august 1840 bekræftede de regler, som Miller havde antaget, blev det efter 11. september 2001 klart for dem, der var villige til at se, at de profetiske principper, som Future for America havde antaget, var den sande bibelske metodologi for sildigregnen, således som den er fremstillet i Esajas, kapitel otteogtyve. Anvendelsen af reformlinje på reformlinje, således som den er fremstillet i den hellige historie, fastslog, at 11. september 2001 var en gentagelse af 11. august 1840.

Det blev set, at da den mægtige engel i Åbenbaringen 10 steg ned i 1840, foregreb han ved sin nedstigning sin nedstigning i 2001. Begge engle steg ned, idet en profeti om islam blev opfyldt. Bevægelsen voksede derpå, efterhånden som mænd og kvinder reagerede på metodens effektivitet. Lederskabet i den laodikeiske syvendedagsadventisme blev forbigået ved endens tid i 1989, og nu trådte denne kirke ind i sin endelige prøvelsesproces, idet Herren begyndte at udvælge den tredje engels bevægelse til at være sine sidste dages talsmænd.

En førende regel blandt de regler, der blev givet for de sidste dage, var profetiens tredobbelte anvendelse. Særligt på den tid var den tredobbelte anvendelse af de tre veer således, at den så tydeligt bekræftede begivenheden den 11. september 2001. Da denne sandhed blev ærligt undersøgt, blev det af dem, som dengang blev ledt til Jeremias' „gamle stier“ af hjerter, der søgte sandheden, erkendt, at den profetiske opfyldelse sammen med gyldigheden af de regler for profetisk fortolkning, som blev antaget af den tredje engels bevægelse, var gyldig.

Det blev set, at den korrekte pionerforståelse af historien om det første ve i Åbenbaringen kapitel ni repræsenterede islam. Den falske profet Muhammed blev set som kongen i den historie. I den historie ville islam angribe Romerriget, og deres krigsførelsesmåde blev specifikt identificeret som at slå til pludseligt og uventet. I den henseende blev det forstået, at selve islams krigsførelsesmåde gav de etymologiske rødder til ordet »assassin«. I den historie ville islam skade Roms hære, og perioden blev afsluttet under linjen af en tidprofeti på et hundrede og halvtreds år. Da denne tidprofeti endte den 27. juli 1449, begyndte tidprofetien og historien om det andet ve.

Det indledte endnu en tidsprofeti på tre hundrede og enoghalvfems år og femten dage, som endte den 11. august 1840. I denne historie var den hersker, der repræsenterede islams profetiske værk, Ottoman, som var blevet forebilledligt fremstillet ved Muhammed i historien om det første ve. Kapitel ni siger, at islam i historien om det andet ve ville dræbe Roms hære. De ville fortsat udøve den samme form for krigsførelse, idet de angreb pludseligt og uventet, men i denne historie blev krudt for første gang opfundet og taget i brug, så det andet ve repræsenterede en form for krigsførelse, der var kendetegnet ved snigmorderens pludselige angreb, og som desuden omfattede

sprængstoffer.

Den 11. september 2001 ramte Islams tredje ve pludseligt Roms åndelige hære med sprængstoffer. Denne begivenhed markerede begyndelsen på flere linjer af profetisk sandhed, men den var tydeligvis blevet stadfæstet på de to foregående vidners grundlag, nemlig det første og det andet ve. Begivenheden påviste klart, at ligesom myndiggørelsen i Milleritternes historie den 11. august 1840, da profetien om Islam i det andet ve blev opfyldt, og englen i Åbenbaringen 10 steg ned, således markerede det, da profetien om Islam i det tredje ve indtraf, englen i Åbenbaringen 18's nedstigning på denne dato.

»Hvordan er det kommet frem, at jeg skulle have erklæret, at New York vil blive skyllet bort af en flodbølge? Dette har jeg aldrig sagt. Jeg har sagt, idet jeg så på de store bygninger, der rejste sig der, etage efter etage: 'Hvilke frygtelige scener vil ikke finde sted, når Herren rejser sig for med væld at ryste jorden! Da vil ordene i Åbenbaringen 18,1–3 blive opfyldt.' Hele det attende kapitel i Åbenbaringen er en advarsel om det, som kommer over jorden. Men jeg har ikke fået noget særligt lys angående, hvad der skal komme over New York, kun at jeg ved, at de store bygninger dér en dag vil blive styrtet omkuld ved Guds magts vending og omvæltning. Ud fra det lys, der er givet mig, ved jeg, at ødelæggelse er i verden. Ét ord fra Herren, én berøring af hans mægtige kraft, og disse vældige bygningsværker vil falde. Der vil finde scener sted, hvis frygtelighed vi ikke kan forestille os.« Review and Herald, 5. juli 1906.

Fremtiden for Amerikas bevægelse blev da af dem, der var villige til at se, opfattet som parallellen til den milleritiske bevægelse. Islam i det tredje ve blev fra dette tidspunkt og fremefter et primært element i budskabet. Inspirationen lærte tydeligt, at når englen i Åbenbaringen steg ned, ville silde-regnen komme.

”Den sildige regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.” Review and Herald, 21. april 1891.

Da Løven af Judas stamme begyndte at åbne den videre forståelse af den sildige regn, ledte Han Sit folk til Joels Bog, som er et primært referencepunkt for den sildige regn. På det tidspunkt fastslog nogle af de mænd, som havde sluttet sig til bevægelsen efter den 11. september 2001, at de insekter i Joel, som ødelægger Guds vinstok og leder frem til Midnatsråbets opvågnen, repræsenterede islam. De kunne ikke eller ville ikke se, at insekterne repræsenterede Rom.

Det stærke lys, som var blevet tilvejebragt ved at erkende profetiens tredobbelte anvendelse med hensyn til de tre veer, tilføjede en uheldig logisk støtte til deres påstand om, at insekterne repræsenterede islam. Som det altid er tilfældet, når en privat fortolkning får adgang, finder en forvrængning af Skrifterne sted i et forsøg på at opretholde den falske forudsætning. I deres arbejde for at fastholde deres synspunkt viste de, at de ikke forstod princippet om type og modbillede.

I teologiske og bibelske studier anvendes begreberne „type“ og „antitype“ til at beskrive et forhold mellem to elementer, hvor det ene foregriber eller varsler det andet. Dette begreb henhører ofte under de bredere kategorier „skygge“ og „substans“.

En type er en begivenhed, person eller institution i Det Gamle Testamente, som foregriber eller varsler en tilsvarende begivenhed, person eller institution i Det Nye Testamente. Den tjener som en symbolsk forløber. Antitypen er opfyldelsen eller virkeliggørelsen af typen. Den er den virkelighed, som blev varslet ved typen. Begreberne „skygge“ og „substans“ svarer til forholdet mellem type og antitype. „Skyggen“ repræsenterer (typen), mens „substansen“ repræsenterer (antitypen).

Lad derfor ingen dømme jer for mad eller drikke eller med hensyn til en højtid eller nymånedag eller sabbatsdage; disse er en skygge af det, som skulle komme, men legemet er Kristi. Kolossenserne 2:16, 17.

For loven har kun en skygge af de kommende goder og ikke selve tingenes væsen; derfor kan den aldrig ved de samme ofre, som de stadig frembærer år efter år, fuldkomme dem, som træder frem dertil. Hebræerne 10,1.

I kontroversen om Joel efter den 11. september 2001 og den korrekte identifikation af det pavelige Rom, som symboliseret ved fire insekter og således skitserer den fremadskridende ødelæggelse af laodikeisk adventisme, lagde de, som hævdede, at insekterne var islam, ikke alene en usanktioneret vægt på den tredobbelte anvendelse af de tre veer, men de henviste også til forbilleder, som pegede på modbilledet Rom, og påstod, at disse forbilleder faktisk identificerede islam. Ved at gøre dette gav de bevis for, at de enten ikke i sandhed forstod princippet om forbillede og modbillede, eller at de mente, at en forvrængning af forbillederne var et værdigt middel til at retfærdiggøre målet.

I den nuværende strid om Rom foreligger der endnu engang bevis for, at de, som fastholder den fejlagtige opfattelse, at „røverne“ i Daniel kapitel elleve, vers fjorten, er De Forenede Stater, ikke korrekt forstår hverken profetiens tredobbelte anvendelse eller princippet om type og modbillede.

Når de, som hævder den opfattelse, at „røverne“ er Amerikas Forenede Stater, søger at opretholde deres standpunkt, anvender de en brug af en tredobbelt anvendelse af de tre Romer for angiveligt at bevise, at det moderne Rom, den tredje manifestation af Rom, er Amerikas Forenede Stater. I tillid til, at de ikke med vilje aflægger falsk vidnesbyrd, men blot giver udtryk for en blind uvidenhed om reglerne for en tredobbelt anvendelse af profetien, anvender de et profetisk kendetegn ved de to første Romer og hævder, at et kendetegn ved Roms historie identificerer det moderne Rom.

Det hedenske Rom er den første af Roms tre profetiske opfyldelser. I Daniel kapitel otte er det hedenske Rom det maskuline lille horn. I kapitel to er det hedenske Rom statsmagt. I Daniel syv opdeles det hedenske Rom i et ti-delt rige.

Roms anden fremtrædelsesform er det pavelige Rom, som i kapitel otte er det feminine lille horn, og som i kapitel to er kirkekunst, og som i kapitel syv er hornet, der taler bespottelser og river tre horn op med rode. Det hedenske Rom er en enkeltstående magt, men det pavelige Rom er en todelt magt, der repræsenterer den pavelige kirke som herskende over de tidligere politiske strukturers statskunst i det hedenske Rom. I 1798 modtog den pavelige magt sit dødelige sår, men den ophørte ikke med at være en kirke; den ophørte blot med at være et dyr i Bibelens profeti, for den borgerlige magt, som den tidligere havde behersket, blev fjernet.

Det andet Rom er det pavelige Rom, og det fungerede kun som en magt (dyr) i Bibelens profeti, når det havde evnen til at kontrollere statens magt for at gennemføre sine gudsbespottelige planer. Det første Rom var en enkelt magt, det andet Rom var en todelt magt, og det tredje Rom er en trefoldig magt. Roms tre fremtrædelsesformer styres af de samme principper som enhver tredobbelt anvendelse af profetien. Profetisk er der tre veer, tre Babylon'er, tre Rom'er og tre Elias'er. Med hensyn til forbillede og modbillede er de to første fremtrædelsesformer i enhver af de tredobbelte anvendelser forbilleder, som giver skyggen af den tredje opfyldelse, der er modbilledet og substansen i profetiens tredobbelte anvendelse.

Hos Rom identificerer de to første Romers kendetegn, at både det hedenske og det pavelige Rom gav deres hersker titlen Pontifex Maximus. Derfor ville den moderne Roms herskers titel være Pontifex Maximus, en titel, der aldrig er blevet tillagt nogen præsident i De Forenede Stater. De to første Romer ville overvinde tre geografiske hindringer for at etablere myndigheden på tronen i deres særlige periode af historien. Der findes intet bevis for, at De Forenede Stater overvandt tre geografiske hindringer i tiden op til 1798.

De første to Romer havde en bestemt tidsperiode angivet, hvori de skulle herske suverænt. I Daniel elleve, vers fireogtyve, identificeres det hedenske Rom som herskende i en „tid“, eller tre hundrede og tres år, hvilket det gjorde fra slaget ved Actium i 31 f.Kr. indtil året 330 e.Kr. Gentagne gange identificeres det pavelige Rom som herskende i tolv hundrede og tres år efter, at de tre horn blev fjernet, fra 538 indtil 1798. I Esajas, kapitel treogtyve, identificeres De Forenede Stater som regerende i halvfjerds symbolske år, som én konges dage, men det fjernede aldrig tre geografiske hindringer forud for sin regeren i halvfjerds symbolske år.

Det moderne Rom fremstilles som overvinder de tre geografiske hindringer: sydens konge, det herlige land og Egypten i Daniels Bog, kapitel elleve, vers fyrre til toogfyrre, og når disse tre hindringer er besejret og bragt i underkastelse under Rom, danner de derpå den trefoldige forening af dragen, dyret og den falske profet. Johannes oplyser os også om, at det pavelige dyrs dødelige sår heles, og at det derpå hersker i toogfyrre symbolske måneder.

Og jeg så et af dets hoveder som såret til døden; og dets dødelige sår blev lægt; og al jorden undrede sig over dyret. Og de tilbad dragen, som gav magt til dyret; og de tilbad dyret og sagde: Hvem er lig dyret? hvem formår at føre krig imod det? Og der blev givet det en mund til at tale store ord og bespottelser; og der blev givet det magt til at fortsætte i toogfyrre måneder. Åbenbaringen 13:3–5.

Dyret, som hersker i toogfyrre symbolske måneder, efter at dets dødelige sår er blevet lægt, er den romerske magt.

Profetien i Åbenbaringen 13 erklærer, at den magt, som fremstilles ved dyret med lammehorn, skal få „jorden og dem, som bor derpå“ til at tilbede pavedømmet—her symboliseret ved dyret „som lignede en leopard.“ ... I både den gamle og den nye verden vil pavedømmet modtage hyldest i den ære, der vises søndagsinstitutionen, som alene hviler på den romerske kirkes autoritet.“ Den store strid, 578.

Det hedenske, det første Rom, herskede enevældigt i tre hundrede og tres år til opfyldelse af Daniel kapitel elleve, vers fireogtyve, og det gjorde det efter at have fjernet tre geografiske hindringer til opfyldelse af Daniel kapitel otte, vers ni.

Det pavelige, det andet Rom, herskede suverænt i tolv hundrede og tres år til opfyldelse af flere skriftsteder og gjorde det, efter at det havde fjernet tre geografiske hindringer til opfyldelse af Daniels Bog, kapitel syv, vers otte og tyve.

Det moderne Rom overvinder sydens konge i vers fyrre i Daniel elleve, og derefter overvinder det i vers enogfyrre det herlige land, og i vers toogfyrre overvinder det Egypten. Det moderne Rom er nordens konge i Daniel kapitel elleve.

Det hedenske, det første Rom, var en forfølgende magt, og det pavelige, det andet Rom, var en forfølgende magt, og derfor vil det moderne Rom være en forfølgende magt.

De Forenede Stater vil deltage i den tredje forfølgelse, som udføres af det moderne Rom, men dette identificerer ikke De Forenede Stater som den pavelige magt; det identificerer blot et kendetegn ved De Forenede Staters forhold til den pavelige magt i de sidste dage.

De, der ønsker at hævde, at Amerikas Forenede Stater er "dit folks røvere" i de sidste dage, anvender den tredobbelte anvendelse af de tre Rom for fejlagtigt at identificere Amerikas Forenede Stater. Den fejlagtige metode, de benytter i sammenhængen med en tredobbelte anvendelse, bygger på at identificere et kendetegn ved de første to Rom og fastholde, at et profetisk kendetegn ved Rom, og ikke Rom selv, er det tredje Rom.

De identificerer Konstantins første historiske søndagslov i år 321 e.Kr. og dernæst det pavelige Roms søndagslov i år 538 e.Kr. for at hævde, at den snart kommende søndagslov i De Forenede Stater definerer De Forenede Stater som det moderne Rom, og de sammenblander også deres fejlagtige anvendelse ved at forbinde Jesu advarsel om at flygte, når de „ødelæggelsens vederstyggeligheder“, som Daniel talte om, viser sig, med søndagsloven. Den „ødelæggelsens vederstyggelighed“, som Jesus talte om, peger på to søndagslove i de sidste dage, men symbolikken er af en helt anden art, idet det er en advarsel om at flygte, ikke advarslen om at undgå dyrets mærke. Deres fejlagtige forestilling tager end ikke højde for, at der findes to specifikke søndagslove i de sidste dage.

Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på det hellige sted, (den, som læser, han give agt:) da skal de, som er i Judæa, flygte op i bjergene; den, som er på taget, må ikke gå ned for at hente noget ud af sit hus; heller ikke må den, som er på marken, vende tilbage for at hente sine klæder. Men ve over dem, som er med barn, og dem, som giver bryst i de dage! Men bed om, at jeres flugt ikke må ske om vinteren eller på sabbatten. Matthæus 24:15–20.

„Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som er omtalt ved profeten Daniel,“ var et tegn, som Jesus gav sit folk, og som angav, hvornår de skulle flygte fra den kommende ødelæggelse af Jerusalem, idet det hedenske Rom belejrede og derefter ødelagde helligdommen og byen fra år 66 til år 70 e.Kr.

„Jesus forkyndte for de lyttende disciple de domme, der skulle komme over det frafaldne Israel, og især den gengældende hævn, som ville ramme dem for deres forkastelse og korsfæstelse af Messias. Umiskendelige tegn ville gå forud for det frygtelige klimaks. Den frygtede time ville komme pludseligt og hastigt. Og Frelseren advarede sine efterfølgere: ‘Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på hellig grund, (den, som læser det, han mærke sig det!) da skal de, som er i Judæa, flygte op i bjergene.’ Matthæus 24:15, 16; Lukas 21:20, 21. Når romernes afgudsdyrkende faner blev rejst på den hellige grund, som strakte sig nogle stadier uden for bymurene, da skulle Kristi efterfølgere finde sikkerhed i flugten. Når advarselstegnet blev set, måtte de, som ville undslippe, ikke tøve....“

”Ikke én kristen omkom ved Jerusalems ødelæggelse. Kristus havde givet sine disciple en advarsel, og alle, som troede hans ord, holdt øje med det lovede tegn. ... Uden ophold flygtede de til et sikkert sted — byen Pella i Peræas land hinsides Jordan.” The Great Controversy, 25, 30.

Da året 538 nærmede sig, erkendte de kristne på den tid, at kirken var blevet fordærvet ved et kompromis med hedenskabets religion, og på grundlag af Kristi advarsel, og i forbindelse med det lys, der blev givet gennem apostlen Paulus’ vidnesbyrd i 2 Thessalonikerbrev kapitel to, flygtede de ud i den profetiske ørken i de tusind to hundrede og tres år.

„Men før Kristi komme skulle vigtige udviklinger i den religiøse verden, forudsagt i profetien, finde sted. Apostlen erklærede: ‘Lad jer ikke så snart rokke i sindet eller forfærde, hverken ved nogen ånd eller ved noget ord eller ved noget brev, som om det var fra os, som om Kristi dag stod for døren. Lad ingen på nogen måde bedrage jer; thi den dag kommer ikke, medmindre frafaldet først kommer, og syndens menneske åbenbares, fortabelsens søn, han, som sætter sig op imod og ophøjer sig over alt, hvad der kaldes Gud, eller som dyrkes, så at han som Gud sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.’

„Paulus’ ord skulle ikke misforstås. Det måtte ikke læres, at han ved særlig åbenbaring havde advaret thessalonikerne om Kristi umiddelbart forestående komme. En sådan opfattelse ville forårsage forvirring i troen; for skuffelse fører ofte til vantrø. Apostelen formanede derfor brødrene til ikke at modtage noget sådant budskab som kommende fra ham, og han gik videre med at understrege den kendsgerning, at den pavelige magt, så tydeligt beskrevet af profeten Daniel, endnu skulle fremstå og føre krig imod Guds folk. Indtil denne magt havde udført sit dødelige og gudsbespottelige værk, ville det være forgæves for menigheden at se frem til deres Herres komme. ‘Husker I ikke,’ spurgte Paulus, ‘at jeg sagde jer disse ting, da jeg endnu var hos jer?’“

Forfærdelige var de prøvelser, der skulle ramme den sande kirke. Allerede på den tid, da apostlen skrev, var „lovløshedens hemmelighed“ begyndt at virke. De begivenheder, der skulle finde sted i fremtiden, skulle være „efter Satans kraftige virksomhed med al magt og tegn og lognens under og med al uretfærdighedens forførelse blandt dem, der fortabes.“

„Særlig alvorlig er apostelens udtalelse vedrørende dem, som skulle nægte at modtage ‚kærlighed til sandheden‘. ‚Derfor,‘ erklærede han om alle dem, som bevidst skulle forkaste

sandhedens budskaber, „sender Gud dem en kraftig vildfarelse, så de tror løgnen, for at de alle skal blive fordømt, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden.“ Mennesker kan ikke ustraffet forkaste de advarsler, som Gud i sin barmhjertighed sender dem. Fra dem, der vedbliver at vende sig bort fra disse advarsler, tager Gud sin Ånd bort og overlader dem til de bedrag, som de elsker.“ The Acts of the Apostles, 265, 266.

Kompromiset mellem hedenskabet og kirken var det advarselstegn, der fik de kristne i den tidsalder til at skille sig fra det pavelige Rom; men det bør bemærkes, at det lys, Paulus bidrog med til Jesu advarsel om at flygte, er det samme skriftsted, som William Miller kom til at forstå således, at „det daglige“ i Daniels bog repræsenterede det hedenske Rom. Det profetiske forhold, hvor det hedenske Rom holder tilbage og derpå viger bort, for at det pavelige Rom kan bestige tronen, var en sandhed, som måtte forstås; for følgerne af ikke at erkende dette profetiske forhold ville bringe en kraftig vildfarelse over dem, som ikke elskede denne sandhed. Søster White omtaler den samme historie:

Det krævede en fortvivlet kamp for dem, der ville være trofaste, at stå fast imod de bedrag og vederstyggeligheder, som var forklædt i præstelige klæder og indført i kirken. Bibelen blev ikke antaget som troens norm. Læren om religionsfrihed blev betegnet som kætteri, og dens tilhængere blev hadet og forfulgt.

„Efter en lang og hård kamp besluttede de trofaste få at opløse enhver forbindelse med den frafaldne kirke, hvis den stadig nægtede at frigøre sig fra falskhed og afgudsdyrkelse. De så, at adskillelse var en absolut nødvendighed, dersom de ville adlyde Guds ord. De vovede ikke at tåle vildfarelser, som var skæbnesvangre for deres egne sjæle, og at give et eksempel, som ville bringe deres børns og børnebørns tro i fare. For at sikre fred og enhed var de rede til at gøre enhver indrømmelse, som var forenelig med troskab mod Gud; men de følte, at selv fred ville være købt for dyrt, hvis den skulle opnås ved opofrelse af princip. Hvis enhed kun kunne sikres ved kompromis med sandhed og retfærdighed, så lad der være uenighed, ja endog krig.“ The Great Controversy, 45, 46.

Det profetiske forhold mellem Amerikas Forenede Stater og pavedømmet i de sidste dage er blevet forbilledliggjort og understreget ved Paulus' identificering af forholdet mellem det hedenske og det pavelige Rom frem til år 538 e.Kr. I Roms tredobbelte anvendelse opfyldte det hedenske Rom Jesu ord, som identificerede ødelæggelsens vederstyggelighed som et tegn til at flygte, og det pavelige Rom opfyldte også Jesu ord. Søster White identificerer endnu en opfyldelse af Kristi ord.

„Det er ikke nu tid for Guds folk at fæste deres hengivenhed eller samle deres skat i verden. Tiden er ikke langt borte, da vi, ligesom de første disciple, vil blive tvunget til at søge et tilflugtssted på øde og ensomme steder. Ligesom Jerusalems belejring ved de romerske hære var signalet til flugt for de judæiske kristne, således vil vort lands tilegnelse af magt i dekretet, der håndhæver den pavelige sabbat, være en advarsel til os. Da vil tiden være inde til at forlade de store byer som forberedelse til at forlade de mindre for tilbagetrukne hjem på afsides steder blandt bjergene.“ Testimonies, bind 5, s. 464.

For de kristne i Kristi tid angav advarslen, hvornår de skulle flygte fra Jerusalem. I det femte og sjette århundrede førte advarslen de kristne til at flygte ud i ørkenen.

Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at de dér skulle nære hende i tusind to hundrede og tres dage.... Og der blev givet kvinden den store ørns to vinger, for at hun skulle flyve ud i ørkenen, til sit sted, hvor hun næres en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens ansigt. Og slangen udspyede af sin mund vand som en flod efter kvinden, for at hun skulle blive revet bort af floden. Men jorden hjalp kvinden, og jorden åbnede sin mund og opslugte floden, som dragen havde udspyet af sin mund. Og dragen blev vred på kvinden og gik bort for at føre krig mod de øvrige af hendes sæd, dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vidnesbyrd. Åbenbaringen 12:6, 15–17.

Jesus illustrerer altid enden på en ting ved dens begyndelse, for Han er Alfa og Omega. Advarslen om ødelæggelsens vederstyggelighed i den pavelige Roms historie blev erkendt, da den pavelige magt blev erkendt som stående på det hellige sted.

Advarslen er nedskrevet af Matthæus, Markus og Lukas, og hver henvisning har en lille variation i ordlyden. Matthæus siger: „Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på hellig grund,“ og Markus siger: „når I ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå, hvor den ikke burde.“ Lukas siger: „når I ser Jerusalem omringet af hære, da vid, at dets ødelæggelse er nær. Da skal de, som er i Judæa, flygte til bjergene.“

Alle tre vidnesbyrd gælder samlet. I en mere specifik anvendelse identificerer Lukas' henvisning til, at Jerusalem blev omringet af hære, advarslen om, at da det hedenske Rom i år 66 e.Kr. begyndte sin belejring af Jerusalem, skulle de kristne, der endnu befandt sig i Jerusalem, straks flygte. Matthæus' henvisning til „det hellige sted“ svarer til, at Paulus identificerer „syndens menneske“, som „sætter sig i Guds tempel og giver sig ud for at være Gud“, og repræsenterer således den pavelige opfyldelse af „ødelæggelsens vederstyggelighed“. Markus identificerer ødelæggelsens vederstyggelighed stående, hvor den ikke bør stå, og dette svarer til den advarsel om at flygte, som er givet til adventismen i de sidste dage. To af advarslerne er knyttet til befalingen om, at den, som læser advarslen, skal forstå, og de retter sig alle mod et tegn, som skulle underrette de kristne i den pågældende tidsalder om at flygte.

Den falske anvendelse af en tredobbelt anvendelse, som fejlagtigt fremstilles af dem, der hævder, at „dit folks røvere“ er Amerikas Forenede Stater, påstår, at når „ødelæggelsens vederstyggelighed“ opfyldes ved søndagsloven i Amerikas Forenede Stater, så identificerer den søndagslov, som da håndhæves, Amerikas Forenede Stater som det moderne Rom, for både det hedenske og det pavelige Rom håndhævede tidligere en søndagslov.

Problemet med den fejlagtige anvendelse er, at det hedenske Roms søndagslov fandt sted i år 321 e.Kr., men det hedenske Roms opfyldelse af „ødelæggelsens vederstyggelighed“ blev opfyldt i år 66 e.Kr., 255 år før søndagsloven af 321 e.Kr. Ligeledes var det kompromis, som frembragte „syndens menneske“, allerede i færd med at finde sted på Paulus' tid, som sagde: „lovløshedens hemmelighed er allerede virksom“, men den pavelige søndagslov kom mere end fire århundreder senere. De to første vidner i en tredobbelt anvendelse af profetien fastslår kendetegnene ved den tredje opfyldelse i de sidste dage. „Ødelæggelsens vederstyggelighed“ i de sidste dage repræsenterer, på grundlag af to historiske vidner og tre bibelske gengivelser af Kristi ord, en

advarsel om at flygte, ikke håndhævelsen af en søndagslov.

I den næste artikel vil vi redegøre for, hvorfor anvendelsen er fejlagtig i lyset af de fastlagte regler, der er forbundet med en tredobbelt anvendelse af profetien, og hvorfor identificeringen af søndagsloven i sammenhæng med den advarsel, som Kristus gav, er en misrepræsentation af den profetiske historie.

“Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af ‘syndens menneske’, som i profetien er forudsagt til at stå Gud imod og ophøje sig over Gud. Dette kæmpemæssige system af falsk religion er et mesterværk af Satans magt—et monument over hans bestræbelser på at sætte sig på tronen for at herske over jorden efter sin vilje.” The Great Controversy, 50.